

Familia este comoara cea mai de preț a Africii

Dr. Celine Tendobi povestește despre experiența ei ca șefă a secției de maternitate a spitalului Monkole din Kinshasha, Congo și încurajarea Monseniorului Alvaro del Portillo de a începe proiectul Monkole. Articol publicat în revista “Vida nueva”.

22.10.2014

Speranța pentru un popor care este în suferință se naște adesea din decizia temerară a unui grup de oameni care își unesc eforturile cu scopul de a contracara nenorocirile care afectează o societate. Din păcate, se întâmplă adesea ca acest efort comun să fie sprijinit foarte puțin sau să nu primească niciun ajutor de la stat, organismul în drept care ar trebui în teorie să garanteze servicii de bază, precum cele de sănătate. Cam aceasta este situația în Republica Democrată Congo, a doua cea mai săracă țară din lume. În capitala, Kinshasha, Spitalul Monkole asigură asistența medicală pentru 100.000 de congolezi în fiecare an, unde 80% dintre aceștia au resurse financiare reduse.

Statul Congolez nu ajută cu nimic acest spital, a cărui supraviețuire depinde în totalitate de sprijin dat de Opus Dei, ca de altfel și ajutorul dat de către alte instituții și țări

deopotrivă. Deși e lipsit în totalitate de ajutor din partea autorităților, eforturi importante s-au făcut în asigurarea asistenței medicale pentru localnici.

Spitalul adăpostește și o școală de asistente medicale (unde peste 500 de femei au primit burse de școlarizare pentru a urma școala de training medical) și totodată s-a înființat o secție pentru combaterea HIV care a oferit asistență medicală pentru 5.000 de femei și a redus incidența cazurilor nou apărute cu 25% în zona Kindele.

Însă, secția de maternitate este mândria și bucuria acestui spital, care a redus dramatic numărul cazurilor de moarte infantilă de la 50% la 22% cât și numărul cazurilor de femei care mor la naștere de la 50% la 18%.

Programul "Maternitatea fără riscuri" a oferit asistență la peste

30.000 de femei însărcinate din zone rurale îndepărtate și zone de junglă, zone neglijate în totalitate de către stat.

Din anul 2008 programul secției de maternitate a fost coordonat de obstetrician-ginecologul Celine Tendobi, 42 de ani, unul dintre susținătorii de nădejde ai spitalului Monkole. S-a întors de curând din Spania, unde a primit premiul fundației Harambee pentru Promovarea Egalității între femeile africane. La primirea acestui premiu ea a povestit care a fost începutul proiectului din Kinshasha. "În 1989, Alvaro del Portillo, Prelat al Opus Dei, ne-a făcut o vizită. Văzând situația tragică a educației și a învățământului din țară, cât și lipsa totală a ajutorului din partea statului, ne-a îndemnat să facem tot ce ne stă în putință pentru a-i ajuta pe cei în nevoie disperată. Doi ani mai târziu, în 1991, proiectul

Monkole și-a deschis porțile cu doar 3 paturi, astăzi având un număr de 150 de paturi".

În ciuda eforturilor susținute de către echipa de medici, lipsa resurselor este de fapt un adevărat real obstacol, mult mai mulți oameni ar putea beneficia de ajutor dacă am avea asistența financiară necesară. Să vă dau un exemplu, ne explică Celine, programul *Maternitatea fără riscuri* dispune de numai trei clinici, plasate în mod strategic în zonele rurale: Eliba (din 1996), Kimbondo (1997) și Moluka (din 2003). Echipa ambulatorie (aici, incluzând și aparatul ecograf merge o zi pe săptămână în cele trei locuri. De cele mai multe ori sunt nevoiți să-și care echipamentul medical, din cauza lipsei infrastructurii către casele unde locuiesc oamenii. Iar de cele mai multe ori ajung exact în momentul nașterii. "Odată chiar și gemeni", spune ea zâmbind.

Cu toate că resursele sunt limitate, Celine ne spune că "fără doar și poate suntem unul din spitalele importante și umplem un mare gol, din moment ce statul nu asigură asistență medicală și nici educația necesară iar majoritatea oamenilor nu au acces la serviciile de bază. Mai sunt și alte spitale în Kinshasha, dar sunt toate private și foarte scumpe".

Nu lucrează în acest spital pentru beneficiile financiare, spitalul are o misiune mult mai ambițioasă.

"Vrem să ajutăm ca familia să rămână în continuare marea comoară a Africii. Aici familiile sunt alcătuite în medie din 10-11 copii, în pofida sărăciei. Vârstnicii sunt cei mai respectați membri ai familiei. Nu vrem să periclităm o tradiție așa de frumoasă".

"Suntem o țară bogată", spune Celine, "avem cantități uriașe de aur, cupru și coltan. Ca și întindere, țara noastră

este de cinci ori mai mare decât Spania și are o populație de 78 de milioane de locuitori. Numai că războaiele din zonă ne-au dus la sărăcie extremă. Trei războaie civile sângeroase între 1994 și 2008, cu peste un milion de civil uciși. Chiar și acum suntem în mod constant atacați de grupările de gherilă".

Celine insistă că ținând cont de o perspectivă așa de sumbră, singura soluție este ca un număr cât mai mare de oameni să se responsabilizeze astfel încât să facă tot ce le stă în putință ca să rezolve din problemele țării.

De aici și marea ei recunoștință pentru eforturile misionarilor. "Fac foarte multe lucruri pentru oamenii din țara noastră, cu precădere pentru sistemul de sănătate și cel educațional, sisteme ce reprezintă nevoile de bază ale unui popor astfel încât societatea să fie schimbată.

Vreau să-i amintesc aici pe Iezuiți și multe alte comunități religioase. Implicarea lor este esențială, dar avem nevoie de cât mai mulți oameni implicați". Datorită sprijinului fundației Harambee, Celine a putut de curând călători în mai multe orașe pentru a obține asistență financiară din surse particulare, deoarece ajutorul din partea statului este inexistent.

Povestea ei de viață arată preocuparea lui Celine de a-i ajuta pe cei din preajma ei. "Ca și copil, am văzut multă suferință în jurul meu. Mi-am dat seama că majoritatea copiilor se îmbolnăveau din cauza lipsei de igienă corespunzătoare și lipsa accesului la apă curată. Așa că m-am decis să studiez medicina, astfel încât m-am specializat în studiul obstetricii-ginecologiei, văzând câte femei mor la naștere din cauza igienei precare. Am fost norocoasă că am putut veni în Spania și am studiat

medicina, lucrând într-un spital din Barcelona. Dar am știut tot timpul că va trebui să mă întorc acasă, unde este o așa de mare nevoie de cei care și-au asumat responsabilitatea de a face ceva ca să schimbe societate. Noi trebuie să reconstruim țara".

Grija lui Celine de a-i ajuta pe ceilalți a fost mereu mai mult decât munca ei de doctor. În timpul universității, împreună cu niște prieteni de-ai ei și-a alocat timp pentru a le învăța pe multe din femeile din zona Kindele să citească. Își amintește cu drag de acele vremuri. "Este o zonă foarte săracă, unde femeile nu învață nimic și nu au astfel nicio posibilitate de a avansa în viață. Le-am învățat lucruri de bază, ca de exemplu, să coasă, să gătească, cum să recunoască o boală la copiii lor și în mod special cum să păstreze o igienă corespunzătoare în casele lor".

În 1993, la vârsta de 22 de ani, Celine a fost pusă în fruntea departamentului de educație prin sănătate a municipalității. Astăzi, două decenii mai târziu, pe lângă munca pe care o prestează în spitalul Monkole, lucrează și în secția de obstetrică-ginecologie a Spitalului Universității din Kinshasha.

Consideră efortul ei ca fiind unul minor într-o țară unde speranța de viață este de numai de 48 de ani și unde 54% din populația țării este sub 15 ani.

Miguel Ángel Malavia

Vida Nueva